

Уважно дивиться Кобзар зі своєї висоти на Дніпро і, здається, як живий входить у наше сьогодення. Біля ніг його вирує життя: лунає духовий оркестр, зустрічаються ветерани, випускники учбових закладів, проходять екскурсії, призначаються побачення, грають малюки майбутнього тисячоліття...

І я вірю, ще довго Тарас Шевченко залишатиметься символом нації, надією на воскресіння й піднесення, особистістю, яка згуртовуватиме навколо себе не тільки однодумців, а й різних за поглядами людей. Адже саме ця геніальна постать змушує нас пам'ятати : **ми - український рід,**

ми – народ з трагічною історією

і з трагічними долями наших геніїв.

Губляться рукописи, тліють книги, вода і вітер стирають написи на камені, слово Шевченка – живе. Те, що сповідував поет, - один з найбільш незалежних умів в усій історії людства – долучається до нашої духовності.

День у день... Віки...

